

”Skandinaviskt samarbete viktigast för Sverige”

(Insändarsidan, Göteborgs-Posten, 29 juli 2005)

Så har EU-kommissionären Wallström presenterat ett förslag hur den samhällspolitiska debatten inom EU kan förbättras. Några problem nämns som medborgarna i EU ”...vill ha hjälp att lösa...”. Arbetslöshet, fattigdom och social utslagning är några. Men samtidigt konstaterar Wallström att det även finns en oro bland folken inför EU. Sedan konstateras snabbt att ”...problemen och lösningarna blir allt mer gränsöverskridande...”. En plan D nämns med bland annat ”en allmän europeisk arena för debatt och diskussion”. Även ”sameuropeiska” TV-program, hjälp med översättning och ”bättre tillgång till EU:s beslutsfattare” föreslås.

Det är intressant att en ledande EU-politiker börjar inse att avståndet mellan Bryssel och medlemsländerna har blivit för stort. Men samtidigt känner vi sedan länge igen ovan nämnda problem på nationell nivå. Det verkar dock vara lika svårt för politikerna här hemma att förstå problemen. Det finns således ett gigantiskt kommunikationsproblem både på EU- och nationell nivå. Nästan 2 år efter den svenska EMU-omröstningen, där det just konstaterades att avståndet mellan folk och politiker hade blivit skrämmande stort, så har den diskussionen här hemma knappast startat. Då uppstår frågan: varför skulle EU vara bättre på att lösa detta kommunikationsproblem?

Sverige borde istället börja samarbeta djupare med de länder som står närmast oss kulturellt, politiskt och ekonomiskt. Ett skandinaviskt samarbete mellan Danmark, Island, Norge och Sverige skulle vara betydligt effektivare än omvägen via Bryssel!

Tomas Larsson
Stockholm